

Sestre postiku

Zelene boginje

Liz Elves

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Mojim roditeljima – za sve.

*Izvanrednom piscu Ketu Hopkins čija je neverovatna velikodušnost i
dobrota legendarna. Zauvek ću ti biti zahvalna.*

*Džajlsu Elvsu i mojoj deci, Vilijamu, Elis, Tomasu i Džejmiju što
vode tako zanimljive živote i što su mi obezbedili toliko rečenica iz
ove knjige (nadam se da vam to ne smeta).*

*Mojim sopstvenim sestrama po stilu: Frensis Tojnbi, Sari Mouer,
Džil Rotvel, Meri Saldani, Merion Džefri, En Rends, Rozi i Oliviji
Mekdonel i Suzani Vandevelde koje imam privilegiju da zovem
svojim prijateljicama.*

*Brendi Gardner, Džesmin Učar, Melisi Pejti i svima u Pikadiliju za
pomoć, strpljenje i savete.*

Bernisi Grin koja je sve ovo započela.

Prvo poglavlje

Petak, 10.00 h

„Pali, Keri! Idi i cmači ogledalo.“

Ne mogu da verujem svojim ušima. Kako se Ned *usuđuje* da ovako razgovara sa mnom?

Časna reč, upravo je ovo doviknuo prema mom prozoru. A što je još gore, videla sam dvojicu njegovih ortaka, paćenika, kako se klibere iza ruku kao neki mentoli, što i jesu.

Da cmačem ogledalo!

Svako će potvrditi da ja, Keri Henderson, *uopšte* ne treba da vežbam cmakanje pošto izlazim s Džekom Harperom već nedeljama unazad.

A kao da ja mnogo marim za to šta Ned i njegovi ortaci rade u bašti. Trčkaraju okolo s tatinom kamerom i bacaju jedan drugome fudbalsku loptu. Samo sam promolila glavu kroz prozor svoje sobe kako bih im rekla da umuknu.

Farbala sam kosu i zbog njihove dreke nisam mogla da čujem pesmu s radija.

A pustili su stvar od *LA Alfasa*, koje ću, ako uspem da prevaziđem majušnu prepreku, videti uskoro. Oni su moj najomiljeniji bend na celom svetu. Mislim da su fenomenalni. Na kul, zreo način, naravno.

Ned i njegovi ortaci ponovo rade one čudne stvari. S obzirom na to da sam starija sestra, jasno je da mi dužnost nalaže da ne pokažem interesovanje za bilo koji aspekt njegovog klinačkog života sedmaka. Otkad je glumio u školskoj predstavi *Josif i njegov čudesni kaput* (čak sam i ja priznala da je bio dobar i rekla „Bravo!“ i tako to) postao je užasan davež. Mama kaže da je ovo glupost; samo je *stekao više samopouzdanja*.

I to je za nju kao dobra stvar.

Iskreno, mislila sam da je Ned već samouveren i više nego što je potrebno, te je stoga dodatna porcija samo preterivanje. Mama, tata i ceo Boton haj ne slažu se sa mnom, što dokazuje razgovor koji sam juče vodila s mojim najboljim drugaricama:

Reni: „Ali, Keri, bio je sjajan, zaista jeste.“

Ja (specijalnim bezizražajnim tonom koji bi neka senzibilnija osoba protumačila kao 'Moramo li ponovo da pričamo o ovome?'): „Da, znam.“

Kloi: „Nisam imala pojma da tako peva. A *ti*? Časna reč, jednostavno nisam imala predstavu.“

Reni: „Zašto nikada nisi pomenula? Mislim, mora da si ga čula kako peva.“

Ja: „Pa, ponekad po kući...“

Medi: „Lako može da ode u profesionalce. Mislim, mogao bi da peva u bendu kad bude stariji.“

ZAR NIJE VIDELA KAKO SAM SE NAJEŽILA?
UŽAS!

Reni (ovo je bilo taktično): „Apsolutno mi je neverovatno da ti ne možeš da otpevaš nijednu običnu notu, Keri, zar ne? Ili da glumiš? Mislim, nemaš nimalo izvođačkog talenta, ništa slično. Što je tužno, jer si oduvek želela da igraš u nekom ljubavnom filmu, je l'? Pa kako onda...?“

Ja: „DA LI MOŽEMO DA PRIČAMO O NEČEMU DRUGOM, MOLIM VAS?“

Znači, svi mogu da vide sa čime se trenutno suočavam.

Idem dole da skuvam čaj, i ako mi se kojim slučajem bude gledalo kroz prozor, pogledaću. Ne zato što me zanima šta Ned radi, već zato što je ovo slobodna zemlja.

10.35 pre podne

Dobro. To je bilo smaranje.

Kroz prozor u kuhinji mogla sam da vidim sledeće:

Nedov prijatelj, Sem, drži kameru uperenu ka našem drvetu jabuke.

Miki stoji iza njega, drži fudbalsku loptu.

Sem viče: „Akcija!“

Ned se pojavljuje iza drveta. Opušteno.

Miki ga gađa loptom u glavu najjače što može.

Ned pada uz teatralno stenjanje.

Sem kaže: „Seci.“

Sva tri momka okupljaju se oko kamere i vire u riplej. Mrmljaju, uzdišu, a zatim ponovo rade sve iz početka. Neću da pitam. Umesto toga, idem da se nađem s Kloi i Reni. Treba da razgovaramo o nečemu važnom.

8.10 uveče

Obeshrabrujući dan.

Pričala sam o važnoj stvari s Kloi i Reni, ali nismo rešile naš majušni problem.

A to je: kako da Kloi i ja nabavimo po sto funti svaka? I to brzo.

Veoma je bitno da uspemo u nameri. *LA Alfasi* dolaze u Vembli arenu. Sve karte su prodane za manje od dva sata (znam, jer sam se tačno toliko probijala da dođem do njih). Ali mama Saše Duli uspela je da nabavi dve za njen rođendan; međutim, ona ih ne želi! Saša Duli je najveća faca u našem razredu i uvek je ispred vremena. Sad kad *LA Alfasi* imaju klub fanova sa više od tri člana koji traže neki mračni sajt na Internetu, ona je tako iznad njih. Njen dečko ima devetnaest godina i svira u bendu koji se zove Bolest ološa. Nema potrebe da išta više kažem.

„Da li te to čini manje kul?“ pitala je Reni. „Što nisi toliko ispred vremena kao Saša, već živiš sada i ovde?“

„Boli me uvo“, rekla sam. „Sašina nadmenost je dobitak za mene.“

„Zamisli da ne želiš dve karte. Dve dragocene karte... dragocene karte...“ Kloi je zavijala dobro imitirajući Goluma iz *Gospodara prstenova*.

„Da, i zamisli da ih prodaješ kako bi kupila novu gitaru.“

„Ali sto funti“, kukala je Kloi. „*Svaka*. Isto kao da je milion.“

Bilo mi je žao Kloi, jer otkad su joj se roditelji razdvojili, porodica je imala knap para. Ne čašćavaju je često, ali ona je srećom fantastična u pronalaženju polovne garderobe u prodavnicama i izgleda zadivljujuće u njoj. Ali nikada ne idu na odmore ili nešto slično. Njen brat, Džim, koji ima Daunov sindrom, ide sa svojom specijalnom školom, ali Kloi nije otišla nigde prošle godine a ni za ovu ništa ne pominje. „Ipak“, tešim je, „ti bar znaš da tvoja mama *odistinski* nema para. Ja znam da moji roditelji *mogu* da nađu ako se potrude. Ali oni me namerno lišavaju. Tata radi u banci, zaboga – može da pozajmi. A čak i zamenik direktora zarađuje nešto. Druga stvar, ako bi mama otkazala članstvo u teretani u koju ama baš nikada ne ide – a mora da košta hiljade – lako bi mogla da nađe sto funti. Mogla bih da idem na koncert svakog meseca. A samo joj pomeni *to* i videćeš kakva će reakcija uslediti. Podivljaće.“

Reni je delovala sumnjičavo. „Stvarno ne mogu da zamislim tvoju mamu da se ponaša kao divljakuša.“

„Da, pa zato što je ne poznaješ kao ja. Pokušaj da je pitaš da li je skorije bila na traci za trčanje i videćeš njenu reakciju. Neće biti lepa.“

„Preplašila je Daga Brenana kad je poslednji put bio u kaznenoj sobi. Zna da bude stroga kada mora“, dodala je Kloi.

„Tačno. Nažalost, misli da mora biti stroga i kada su *LA Alfasi* u pitanju. Tražiti sto funti za kartu koja košta trideset

pet, po njenom mišljenju čista je pljačka. Ne razume koliko su retke i dragocene.“

Reni je uzdahnula. „Pa i moja mama bi se isto ponašala. Baš dobro što nisam toliko zaokupljena bedom pošto znam da bi i moji snovi bili osujećeni. Kao što želim onu iguanu za ljubimca. Preklinjala sam, preklinjala, ali ne, o, ne.“

„Baš nije fer“, jadikovala sam, „i ja sam preklinjala. Moljakala. Rekla sam da ne želim džeparac narednih sto godina. Ali ne. Zašto da ne unište moju mladost? Osudite me na život pun tuge i žaljenja. Smejte se u lice mom bolu...“

Kloi me je prekinula. „Keri! Prestani. Osećam se još gore.“

„Izvini. Pa, malo sam razmišljala i shvatila da su nam preostale dve mogućnosti.“

„A to su?“

„Krađa ili prodavanje tela.“

„Juuuu! Neću da radim ni jedno ni drugo“, rekla je Kloi ustuknuvši.

„Stvarno?“ Ovo je bila razočaravajuća novost za mene, jer sam već bila dodelila Kloi prilično važnu ulogu u ovom planu. „Jesi li sigurna, Kloi? Pošto si najlepša devojka u školi, prilično sam računala na tvoju pomoć u prodaji tela. Ubeđena sam da možeš. Znaš već, u ime višeg cilja.“

Kloi je zgrabila jastuče sa svog kreveta i bacila mi na glavu.

„Vidiš, prirodna si. Neki momci bi zaista uživali u toj nastranosti.“

Ali uprkos činjenici da sam bila skoro sigurna u to da možemo da nateramo Daga Brenana da plati petaka

za samo jedan poljubac, ona nije htela ni da razmisli o tome.

Teško mi je da razumem to odbijanje da se žrtvuješ radi opšteg dobra.

9.30 uveče

Bila sam dole u poslednjem pokušaju da ubedim mamu i tatu da pljunu kintu, ali samo sam dobila dalje uporno odbijanje mojih molbi. Ne kapiram. Rekla sam kako ću im biti potpuni rob i kako ću da radim sve što kažu zavek i navek. Odbili su. Kao da mi ne veruju, šta li.

„Šta ti imaš što bi oni možda želeli?“ pitao je Ned. „Treba ti talenat, dobar izgled, fenomenalan glas...“

Ustala sam i krenula ka kuhinjskim vratima, gde sam zastala, okrenula se i rekla s velikim dostojanstvom: „Krele.“

Što je, moram da priznam, bilo prilično patetično i ne na mom uobičajenom nivou. Pripisujem to stresu. Neću odustati. Misliću, misliću, misliću. Zdipila sam iz kuhinje celo pakovanje čokoladnog sredstva za varenje. Ne idem u krevet dok ne budem imala *plan* pa makar trajalo i celu noć.

Kerin savet

Ne treba da ideš u teretanu kako bi vežbanjem izbacila čokoladni keks. Samo hodanje ili vožnja bicikla oko bloka tri puta nedeljno stvorice razliku u tvojim energetskim nivoima. Čak i čišćenje sobe i sređivanje stvari bolje je nego samo da sediš i ne radiš ništa. A kretanje ublažava stres i napetost.

Drugo poglavlje

Nedelja, 10.15 pre podne

Imam plan.

Moj izmišljeni budući terapeut, dr Dženings, bila bi naročito ponosna. Svi misle kako će Reni biti premijerka jer je toliko pametna i organizovana, ali hej! Kada dođe do neodustajanja i upornog *probaj, probaj, probaj ponovo* – ne traži dalje od sebe i pakovanja čokoladnog sredstva za varenje. Ne celog, naravno – kao da mi je toliko zinula kanta! Ned je jutros drpio ono što je ostalo u pakovanju. Pojeo je u jednom zalogaju na putu do kola pre nego što je otišao s tatom u PC svet.

Pomislili biste da mi neće biti do doručka posle neprospavane noći, ali mozganje te izgladni, tako da sam prihvatila maminu ponudu da mi napravi sendvič s kobasicama. Visoka sam preko metar osamdeset i potrebna mi je redovna ishrana. Zapravo, Reni je sitna, a jede dva

puta više od bilo koga drugog, tako da možda ova teorija ne stoji.

Mama nehajno kaže ka tiganju za prženje: „Gde je Džek ovog vikenda?“ Radar za momke i dalje blinka, blinka, blinka. Zašto roditelji čak i *pokušavaju* da budu kul u vezi sa ovom stvari? Znam da obraća pažnju na svaku moju reč. Zašto mi ne uperi svetlo za ispitivanje u lice, tresne točak za mučenje na sto i završi s tim?

Uzdahnula sam kako bi ona znala da:

ovo *jeste* bilo zadiranje u moju privatnost.

činim joj ličnu uslugu time što otkrivam informacije na ovu temu.

„Otišao je u London da se vidi s mamom.“

„Je l' još sa onim, ovaj... novim prijateljem?“

„Misliš sa onim lordom s kojim je pobegla? Koliko ja znam jeste.“

„Mora da je Džeku teško sada kada mu majka veći deo vremena živi u Francuskoj s tim čovekom.“

„Mmm.“

„Samo on i njegov otac kloparaju po Pikford holu.“

„Prilično dobro se snalaze.“

„Njegov otac je ogromna potpora školi. Toliko je velikodušan. Platilo je svu hranu za nastavno osoblje za roštilj na kraju godine. Vidim da je Džek izabrao ekonomiju kao jedan deo njegovog završnog ispita. Pitam se da li želi da uđe u porodični posao sa ocem?“

„Apsolutno nemam predstavu, mama, kako to da ima šesnaest godina *a još možda nije razradio svoj kompletan budući život*. U svakom slučaju, mislim da je ovo nečuvena zloupotreba tvoje moći da proveravaš šta moji prijatelji

rade za završni ispit! Molim te da odoliš izazovu da koristiš privilegije zamenika direktora i prestaneš da špijuniraš mog dečka. Možda će biti muzičar... obožava gitaru i pisanje pesama.“

Mama je nabrala nos. „Veoma je teško živeti od toga“, rekla je i spustila par kobasica u moj tanjir.

Zapravo, znam da se Džek zaista dopada mami. Izmami joj iskren osmeh kad se pojavi. Ako moja mama misli da nisi fina osoba, izveštačeno će ti se osmehnuti, a mogu ti reći da je to baš jezivo iskustvo i bolje ti je da zapneš iz petnih žila kako bi poboljšao situaciju.

„Mama?“

„Mmm.“ Jela je kobasicu.

„Šta je Ned naumio? Znaš već, s tatinom kamerom u dvorištu?“

„Znaš šta, nemam ideju. Nadala sam se da ćeš mi ti možda reći. Tata ga je jutros pitao, ali on je samo promrmljao nešto nejasno o školskom projektu. Ali znam da to nije baš tako... Rekao je da je reč o „nekakvom filmu“. Tata će se sada potruditi da izvuče iz njega o čemu je reč. Što me je podsetilo da kažem gospođi Mekgaj da ponese školsku kameru na vašu ekskurziju u Devon. Brzo se približava, a toliko toga treba organizovati.“

„Biće fenomenalno. Deveti razred podivlja napolju. Možda da nadoknadimo zbog odlaganja crno-belog bala.“

Mamino lice se namrštilo. „Da, prava je katastrofa što je ta informacija procurila po hodniku. Spisak za novi pozorišni blok završen je. A kakvi su tvoji planovi za danas?“

Imala sam svoje razloge da ne ispričam mami o briljantnoj ideji kako da zaradim bogatstvo, ali imala sam i nešto drugo tako uzbudljivo što sam mogla da joj kažem.

„Idemo kod Medi. Njena mama je nabavila fantastičnu, ultramodernu teretanu, s najnovijom opremom, a naj, naj, najbolja stvar je kada s hidromasažom! Sve je montirano i završeno, i njena mama dozvoljava da dođemo i koristimo sve.“

Mama je zamišljeno pogledala poslednje parče kobasice na vrhu viljuške i spustila ga.

„Lepo.“ Uzdahnula je. „Pretpostavljam da bih i ja mogla otići do *moje* teretane danas. Nisam išla neko vreme.“

Neko vreme! Mislim da ima više od šest meseci. Ali pametnije mi je da ne progovaram ni reč na *tu* temu.

11.35 pre podne

Očaj.

Upravo sam provela celu večnost isprobavajući odgovarajuću garderobu za posetu *ultramodernoj teretani s hidromasažnom kadom*. Takva odeća ne postoji u mom plakaru.

Takođe tražim i odgovarajući bodi za posetu *ultramodernoj teretani s hidromasažnom kadom*. Izgleda da ni to nemam.

Ono što imam previše belo je i dugačko, noge su mi bezoblične i tanke, a grudi nedovoljno velike. Međutim, očigledno su veće nego kad sam poslednji put nosila plavi, tačkasti bikini. Mama je bezdušno odbila da me odmah

odbaci do Barnijeve robne kuće u gradu i kupi mi veći. Tako ću sada morati da nosim fluorescentno crvenu najlonsku nakaznost što predstavlja kostim za plivanje u Boton haju. Moja oprema za *ultramodernu teretanu s hidromasažnom kadom* sada se sastoji od:

1. gorepomenutog kupaćeg iz škole.
2. sivkaste sportske potkošulje. (Rezultat incidentnog susreta belog veša sa crnom čarapom tokom pranja.)
3. Nedovog novog duksa s kapuljačom koji sam upravo ukrala iz njegove sobe i moraću da ga nekako krišom iznesem, jer ako me vidi, sigurno ću biti mrtva.
4. mog starog donjeg dela trenerke, koji je sada prekratak. Odlučila sam da ga još više skratim kako bi bio moderniji 'duži šorts', ali nisam uradila kako treba i sada izgledam kao statista iz filma *Pirati s Kariba*.

Samo se nadam da Medin tata, Danijel van de Velde, nije tu da me vidi. Kao jedan od vodećih svetskih stvaralaca i uticajnika na modu, pretpostavljam da neću ovde pokretati nikakve trendove.

Jedva čekam da svima saopštim svoju strava ideju.

9.25 uveče

Čak iako imam prilično jake bolove, i dalje sam dobro raspoložena. Dr Dženings će se diviti ovoj osobini. Hrabrost. Zaključila sam da je ima dosta u mom karakteru. Znam da bi Reni rekla kako sam pokazala dosta hrabrosti ovog popodneva kada sam pritisnula pogrešno dugme

na traci za trčanje i pala s nje pri ogromnoj brzini. Ali nisam na to mislila. Ipak, činjenica da je svaki mišić koji imam u agoniji, a ja i dalje pišem, pokazuje moju priličnu hrabrost.

Uvek je zadovoljstvo posetiti Medinu kuću i sreća je što je njen otac bio u Los Angelesu a ne u blizini da vidi moju opremu za *ultramodernu teretanu itd.* Njena kuća je arhitektonsko ostvarenje sna, sa zidovima od ogromnih belih komada stakla i s dugim svetlozelenim bazenom ispred u kojem se oslikava kuća. Bila je prikazivana u časopisima a sada su u jednom delu podruma napravili ovu teretanu. Zidovi su od glatkog krečnjaka, jako osvetljenje na plafonu na metalnim žicama, a pod od neke vrste crne gume gde stoji sva mašinerija. Deo s hidromasažnom kadom napravljen je od istog bledog krečnjaka i odvojen je od teretane dugim svetloplavim staklom. Na sve strane nalaze se gomile belih, čupavih peškira. Primetila sam izuzetan kvalitet peškira u Medinoj kući još kad sam prvi put došla kod nje. Mada nisam ljubomorna. Relativno skoro, bila mi je u gostima preko razmene učenika vrlo poš Francuskinja koja se zvala Mari-Kamil, koja je živela s nama dve nedelje i koja se u početku rugala mojoj kući. Iz tog iskustva naučila sam da je kuća divna zbog ljudi koji žive u njoj, a ne zbog nameštaja. Mislim da je na kraju i naša pariska princeza isto shvatila. (Mada ako bi mi neko ponudio teretanu i hidromasažnu kadu, verovatno ne bih rekla ne – bilo bi nepristojno odbiti.)

U svakom slučaju, moram brzo da završim pošto me ruke bole kad pišem u ovoj pozi.

Kada smo sve ušle u kadu, odlučila sam da je pravi momenat da im iznesem svoj plan.

„Pljeskavice?“ vrisnula je Reni. „Pljeskavice?“

„Da, zaista“, mirno je odgovorila.

„Pljeskavice u školi?“ Kloi je bila zbunjena.

„Da, pljeskavice u školi, za vreme odmora. Svi će poludeti za njima. Zaradićemo brdo para.“

Medi je napravila ozbiljnu facu. „A gde ćeš ih nabaviti?“

E, sad je sledio moj majstorski potez.

„Iz zamrzivača. Tamo ih ima na tone, prave su, a ima i zemički. Mama ih je kupila za roštiljanje osoblja na kraju godine. Džekov otac je bio donator fonda. U početku, ona neće primetiti da nekoliko nedostaje, a kasnije ću ih nadoknaditi.“

„Kako ćeš ih spremati?“ pitala je Reni. „Sada je kraj juna, radijatori nisu uključeni ni toliko da ih samo zagreju.“

Ali ja sam bila ispred nje. „Upotrebiću mamin gril. Znae već, reklamiraju ih na televiziji sve vreme. Kupila je jedan i nikada ga nije koristila. Samo se uključi u struju.“

„Gde?“ Reni je pažljivo piljila u mene preko mehurića vode.

„Ovaj... U ženskom toaletu?“ Oklevala sam verovatno pokazujući da još nisam razradila ideju iz svakog ugla.

„Oh, bljak, ne!“ vrisnula je. „Odvratno, odbojno i nehigijenski. Povratiću...“ Potonula je ispod mehurića, a zatim ponovo izašla na površinu. „A svakako nema utičnica.“

Morala sam da priznam da je u pravu. Potrebno je brzo ponovo razmisliti. „Šta je sa svlačionicama?“